

Н. ДЖЕРОВЪ

НЕ, КЖСЪ ЗЕМЯ НЕ СИ.

Не, кжсъ земя не си, о родино свещена,
 а пълнозвучна пѣсень, могъщо горда пѣсень,
 откърмена съсъ радостъ и въвъ любовъ
родена,
 която, на скръбъта въвъ черни дни пленена,
 на моето сърдце се бий въ затвора тѣсень.

И Охридъ синъ въ стиха на тая пѣсень грѣе
 съсъ звездния миръ чудень, що въ него се
оглежда,
 и бащинъ домъ въвъ нея миръ приказень
живѣе —
 огнището гори и къошка се бѣлѣе —
 и стариятъ чинаръ столѣтни клони свежда.

Но слабиятъ езикъ не може да намѣри
 съзвучията живи, въ които да излѣе
 могъществото будно, съ което тя трепери,
 могъщитѣ криле по воля да разпери —
 устата ми мълчи, сърдцето ми трепери.